

jest zápis ten proti ní platný, byť i jinak i dlužní úpis, i zápis v knihách pozemkových na základě něho provedený byly nicotny. Že žalující strana věděla o tom, že jde o smlouvu na oko, nebylo žalovanou stranou ani tvrzeno, tím méně prokázáno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Odvolací soud posoudil věc po právní stránce správně, a také odůvodnění jeho rozhodnutí je správné. Dovolatel odkazuje se proto především na důvody napadeného rozsudku, k nimž se vzhledem na vývody dovolání dodává jen toto: Předpis § 916 druhý odstavec obč. zák. jest vykládati tak, by bylo dosaženo jeho účelu, totiž ochrany proti klamání. Proto se vztahuje ochrana poctivého nabyvatele nejen na případ nabytí smlouvou, nýbrž i na případ nabytí exekucí, tedy také na ten případ, kdy pohledávka, založená jen na oko, byla bezelstně třetí osobě exekučně přikázána. Ten kdo uzavírá smlouvu na oko, musí nésti v zájmu právního pořádku a bezpečnosti následky tohoto svého zákonem perhorekovaného jednání a nezaslouží ochrany zákona proti osobě, jež jest v dobré víře. V souzeném případě nebylo ani tvrzeno, že žalobkyně znala vnitřní poměr mezi žalovaným a V-em, a že vědouc o pravém stavu věci, proti svému lepšímu přesvědčení vedla exekuci na knihovní pohledávku 20.000 Kč.

Čís. 12485.

Zápornou určovací žalobou ve smyslu zákona ze dne 15. října 1925, čís. 217 sb. z. a n., nemůže se domáhati obecní zaměstnanec nápravy proti tomu, že byl na základě kárného nálezu odložen jeho služební postup.

Odčinění škody plynoucí obecnímu zaměstnanci z odložení postupu na základě kárného nálezu může se zaměstnanec domáhati žalobou o plnění. Jest proto nepřipustná určovací žaloba (§ 228 c. ř. s.), domáhající se toho, by bylo uznáno právem, že nález disciplinární komise, jímž byl žalobce vyloučen z postupu do vyšších požitků, byl vydán neprávem a že žalovaná obec není oprávněna v důsledku tohoto nálezu odkládati žalobcův postup.

(Rozh. ze dne 31. března 1933, Rv I 1542/31.)

Žalobce, obecní strážník, domáhal se na žalované obci, by bylo uznáno právem, že nález disciplinární komise potvrzený v sezení obecního zastupitelstva ze dne 6. května 1927, podle něhož byl žalobce uznán vinným služebním přestupkem a potrestán podle § 8 vl. nař. ze dne 14. srpna 1920, čís. 483 sb. z. a n. pokud se týče § 93 odstavec b) zákona ze dne 25. ledna 1914, čís. 15 ř. zák., vyloučením z postupu do vyšších požitků po dobu jednoho roku, byl neprávem vydán a že jest neplatný, a že žalovaná obec není oprávněna, provádějíc tento nález,

postup žalobcův do III. platební stupnice odsunouti z 1. července 1930 na 1. červenec 1931. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalobce se domáhá nápravy proti rozhodnutí správního úřadu, vydanému na základě kárného nálezu zastupitelstvem žalované obce ze dne 6. května 1927, jímž byl o rok odložen jeho služební postup do 5. stupně III. platové stupnice, dospělý ke dni 1. července 1930 a výslovně označuje žalobu jako zápornou žalobu určovací ve smyslu § 1 zákona ze dne 15. října 1925, čís. 217 sb. z. a n. I oba nižší soudy při svých rozhodnutích vycházely z tohoto předpokladu, přehlédnuvše, že tu nejde o případ rozhodování o soukromoprávním nároku, který byl podle zákonů o tom vydaných přikázán úřadu správnímu (§ 1 zákona čís. 217 z roku 1925), poněvadž podle zvláštního předpisu § 24 zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n. z roku 1920 byly spory o služebních příjmech obecních zaměstnanců i všechny ostatní spory vzešlé ze služebních jejich poměrů přikázány k rozhodování na pořad soudní, tedy i sporný žalobcův nárok. Nelze proto na něj vůbec použítí předpisů zákona čís. 217/1925 sb. z. a n., zejména o preklusivní lhůtě v § 2 odst. (1) v tomto zákoně vytčené. Ježto § 24 zákona čís. 16/1920 nestanoví k podání žaloby preklusivní lhůtu, není žaloba opožděná a byla nižšími soudy neprávem z tohoto důvodu zamítnuta.

Než přes to nemohlo dovolání býti vyhověno. Jak bylo již vzpomenuto, jde o zápornou určovací žalobu s konečným žádáním, by se zjišťovalo, že žalovaná obec není oprávněna postup žalobcův do 5. stupně III. stupnice platové o 1 rok odkládati a že kárný nález, o který se toto opatření opírá, byl vydán neprávem, t. j. že nevznikl po právu. Žalobci jde tedy v podstatě jen o to, aby bylo zjištěno, má-li nárok na postup do 5. stupně III. platové stupnice obecních zřízenců ke dni 1. července 1930. Dovolacímu soudu bylo se především obíratí otázkou, zda jsou tu zákonné předpoklady pro žalobu určovací (§ 228 c. ř. s.), které popřela žalovaná obec již v řízení v první stolici, jež však nižší soudy nezkoumaly, ač jest k nim hleděti i z úřadu v každém období sporu. Žaloba určovací jest zpravidla vyloučena, je-li možná žaloba na plnění, leč by měl žalobce zvláštní prokazatelné důvody pro žalobu určovací a prokázal zvláštní okolnosti, ospravedlňující samostatné zjištění, z nichž vyplývá, že jeho právní zájem může býti ukojen jen zvláštním sporem zjišťovacím a nikoli žalobou o plnění (srov. sb. n. s. 7017, 9629 a j.). Než takových zvláštních okolností žalobce netvrdil a neprokázal, nýbrž jen v odst. XI. žaloby uvedl, že by mu výkonem kárného nálezu vznikla hmotná škoda. Odčinění této škody, plynoucí mu z odložení postupu ke dni 1. července 1930 mohl by se však žalobce domáhati žalobou o plnění s návrhem, že žalovaná obec je povinna přiznati mu postup do 5. stupně III. platové stupnice již ke dni 1. července 1930. Jest proto jeho záporná žaloba určovací nepřijatelná a byla právem nižšími soudy zamítnuta, ovšem bylo ji zamítnouti z jiných důvodů shora doličených.